

**המרכז הרפואי
הלל יפה**

ביה"ס האקדמי לסייעוד ל"ט פט מרוס
התוכנית הכללית, החוג לסייעוד
אוניברסיטת תל-אביב

NEWSLETTER

ניוזלטר ביה"ס לסייעוד בעידן הקורונה - מהדורה מס' 1 - אפריל 2020

סיפורי סטודנטים

טיפים

מהמתרחש בביה"ס

יצרנו שיתוף פעולה עם מנהלת משאבי אנוש בבית החולים הלל יפה שהניבה סדרת הרצאות zoom בהם בצענו הדרכה לצוותים המטפלים גם בנושאים של התמגנות ומניעת הדבקה וגם העמקנו את ההכונה בנושא של טיפול במונשמים. כמו כן הבהרנו את נושא זכויות וחובות העובדים במצב מיוחד זה. גם בצד החוסן הרגשי שלכם פעלנו ויצרנו סרטון עידוד למצב הרוח שהופץ לכלל הסטודנטים הלומדים בביה"ס במגוון מסלולי ההכשרה. יגענו חיפשנו ומצאנו אנשים טובים ואכן קיבוץ כפר גליקסון ועיריית חדרה דאגו למשלוח צ'ופרים לסטודנטים העובדים במרכז רפואי הלל יפה ומתגוררים במעונות בית הספר!

בשבוע הבא יוצאים להתנסויות בבתי אבות ואת זה נתאר בניוזלטר הבא!

ד"ר מירב בן נתן

מנהלת ביה"ס האקדמי לסייעוד

מטרת הניוזלטר החדש של ביה"ס האקדמי לסייעוד הלל יפה, היא לתת במה לתחושותיכם, חוויותיכם בהתמודדות המורכבת כסטודנטים בצל ימי הקורונה, כמו כן הניוזלטר מגיש לכם מדי שבוע את מיטב התכנים הקשורים לפעילות ביה"ס המתרחשת בימי הקורונה נטבל את התוכן בטיפים חשובים לשמירה על בריאותכם. התפרצות מגפת הקורונה - בסוף חודש

מרץ 2020 העיבה על תנופת הפעילות הענפה המתקיימת בביה"ס. הנחיות משרד הבריאות לעבור ללמידה מרוחק יצרה הזדמנות לשינוי מערכתי וכידוע לכם, אנו לא מפספסים כזו הזדמנות אף פעם. הגינו רעיונות להעברת מידע רלבנטי לציבור הרחב בנושא התמגנות והתנהגות נכונה בימי הקורונה באמצעות סרטונים המוגשים בארבע שפות: עברית, ערבית, רוסית ואמהרית. בנוסף,

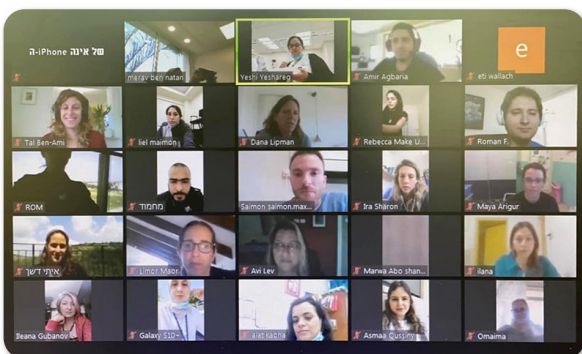
סיפורי סטודנטים

טיפים

מהמתרחש בביה"ס

טיפים לשמירת בריאותכם בימי הקורונה:

1. המשיכו לשמור על סבא וסבתא בכך שתאהבו אותם יותר מתמיד ומרוחק.
2. הקפידו על חבישת מסכה ושטיפת ידיים (אלכול'ל בכל הזדמנות).
3. אל תמנעו מעצמכם ומבני משפחותיכם עזרה רפואית במידת הצורך.

**אחים/ות וסטודנטים/ות לסייעוד
בבית חולים הלל יפה**

סדרת הרצאות מקוונות לאחים, לאחיות ולסטודנטים לסייעוד
התמודדות עם מגפת הקורונה

<p>16/4/20</p> <p>בטיחות הטיפול בחולה קורונה גננה על החולה ועל עצמך מר רומן פילשטינסקי מורה בביה"ס לאחיות, דוקטורנט ובוגר על בסיס בטיפול נמרץ</p>	<p>13/4/20</p> <p>תנאי עבודה בעת הקורונה- זכויות וחובות גב' קרן הורביץ מנהלת משאבי אנוש המרכז הרפואי הלל יפה</p>	<p>12/4/20</p> <p>הטיפול בחולה המונשם עם קורונה מר סיימון ניגל מרכז בביה"ס לאחיות, בוגר תואר שני וקורס על בסיס בטיפול נמרץ</p>
--	---	---

ההרצאות יתקיימו בחוה"מ פסח בשעות 11:00-12:00
הזמנה להרצאות וקישור ל ZOOM יפורסמו
בבלוסוס של ביה"ס ובאפליקציית ביה"ס MyHY

**חג אביב שמח
בתקווה לימים רגועים ובריאות איתנה**

המרכז הרפואי
הלל יפה

ביה"ס האקדמי לסיעוד ל"ט פט מריוס
התוכנית הכללית, החוג לסיעוד
אוניברסיטת תל-אביב

NEWSLETTER

ניוזלטר ביה"ס לסיעוד בעידן הקורונה - מהדורה מס' 1 - אפריל 2020

סיפורי סטודנטים

טיפים

מהמתרחש בביה"ס

10.4.19

פרק ממסע המלחמה שלי

הכל החל בתאריך 03.04.2020, יום שישי. עבורי ועבור משפחתי, היווה תאריך זה נקודת מפנה משמעותית בחיינו. הגעתי למחלקת האם שלי כירורגיה לעוד משמרת רגילה. בעודי מתארגן בתא ההלבשה, אני מקבל טלפון ממשדד אחות ראשית ובשיחה נאמר לי לגשת למחלקת המונשמים של הקורונה ולתפקד שם כאח במחלקת טיפול נמרץ. עוד לפני שנותקה השיחה, קיבלתי את ברכת הדרך "בהצלחה", והשיחה נותקה. לבי נחרד... הרגשתי שהפה שלי יבש... הרגשתי שאני לא יודע איך להמשיך מפה... אני, קורונה... מונשמים... טיפול נמרץ... כל זה רץ לי בראש... מה? רק הרגע הוסמכתי לשלושה חודשים כאח וכבר אני נקרא לדגל. וזה מרגיש לי כמו קפיצה לנהר גואה. אך משהו בי נתן לי את האמונה שאני יכול, שאצליח, שהכל או הרבה תלוי בי ורק בי... הרי אני בדרך לעבר הגשמת החלום שלו יחלתי עוד מימי הצבא. עכשיו זה הזמן שלי להוכיח את עצמי. לתת את הכל. הרגשתי שזה מלחמה שלי אישית מול הנגיף, שבה החזק ביותר ינצח. וזה כמוכן יהיה אני!

השלב השני, בעודי צועד אל עבר המחלקה, היה לדבר עם הבית, עם האישה והילדה. לדאבוני, לאישה היה מאוד קשה לקבל את זה. הפחדים השתלטו עליה. והוחלט כי לא אשוב לבית עד יחלוף התקופה. לאחר כמה שיחות ועצבים, קיבלתי חדר בתוך מכולה בבית החולים. ביקשתי מאשתי שתארוז לי מזוודה קטנה ושאאסוף אותה בהמשך. כך התחיל המסע.

בכניסה המתינו לי עובדים חרוצים. הלבישו אותי בזריזות ערדליים ואז חליפת מגן ואז עוד פריט ועוד פריט ומסכה שבקושי אפשר לי לנשום. מישהו רשם עלי את שמי והוסיף מה תפקידך? אמרתי לו אח. אני אח. אני גאה להיות אח. לפתע הכל נשכח. השיחה הלא קלה עם המשפחה. המבחן הממשלתי, הכל... הדלת נפתחה, נכנסתי פנימה. ישר מולי מיטה עם חולה מונשם חמישה אנשי צוות מקיפים אותו, רעש, צעקות. "הוא מוריד לחצי דם, תהפכו אותו מהר... הוא לא מגיב לזה טוב..." רעשי מוניטורים מכל עבר... מסכה שעל פני התמלאה באדים... עכשיו לא רק שאני בקושי נושם, אני גם לא רואה כלום... מלחייך משהו, אפשר להגיד...

ישר חברו אותי לצוות ויאללה לעבודה. "בוא, העברת משמרת!" צועקים לי, "תיצמד לחבר'ה פה, הם יסבירו לך על המטופלים." עוברים מטופל אחד, ועוד אחד, ועוד אחד...

הינה זה הגיע, הרגע לו חיכיתי. לצאת לנשום אוויר, לשבת, להרגיע את האישה את המשפחה... לומר להם שהכל בסדר איתי... לשבת עם עצמי, להרגיע את עצמי... יש לי שעתים - אנצל אותם הכי טוב לפני ששוב נכנס טלפון או שניים ומאותתים לי לחזור - יש החייאה. צריך להיכנס מהר לעזור מה? הרגע רק יצאתי. איפה השעתים שהבטיחו לי, תוהה אני בלבי... לא הספקתי לשתות,

לנוח, לעדכן את כולם... והופ, אני כבר בפנים...

כמה אני כבר יכול לעזור, תוהה אני לעצמי... אתה יכול לעזור המון, אני מבין תכף ומיד.

ישר מתחילים עיסויים, מסביבי המולה... לא פשוט להיות אח... לא פשוט להיות אח חדש בטיפול נמרץ... לא פשוטה התקופה הזאת, כלל וכלל. הצלחנו לייצב את מצב החולה. כך פחות או יותר עברה לה המשמרת הראשונה. חזרתי אל המכולה, שם הייתה מונחת המזוודה... הצעתי את המיטה ושכבתי לישון...

מחר יום חדש, מחר מלחמה חדשה... אני עוד אנצח אותך, אתה תראה!

שלומי - אח עם היתר זמני, סטודנט במסלול הסבת אקדמאים אוקטובר 17

המרכז הרפואי
הלל יפה

ביה"ס האקדמי לסייעוד ל"ש פט מריוס
התוכנית הכללית, החוג לסייעוד
אוניברסיטת תל-אביב

NEWSLETTER

ניוזלטר ביה"ס לסייעוד בעידן הקורונה - מהדורה מס' 1 - אפריל 2020

סיפורי סטודנטים

טיפים

מהמתרחש בביה"ס

15.4.20

מישהו צריך לעשות את העבודה הזו

אז אחרי ששמעתי כל כך הרבה פעמים, מה חשבת לעצמך, איזה מקצוע בחרת, למה את נכנסת לדבר הזה בגיל 40 ועוד מהייתק? אז דווקא בתוך כל הטרור הזה, אני בטוחה שבחירתי נכון, לא רוצה להיות גיבורה לאומית, לא מחיאות כפיים, רוצה לעשות את העבודה שבחרתי, להרגיש חיונית, שכולם ידעו שאנחנו גאים לעשותה בכל ימות השנה, בכל שעות היממה, בחירום ובשגרה.

מאחלת לנו ולכל העולם, שנחזור במהרה לימי שגרה, חיבוק ואהבה, אבל שנזכור את הערבות ההדדית, ההערכה וההוקרה לצוותים הרפואיים ובכלל.

ולמטופלות שלי, דעו, מאחורי המסכה יש חיוך גדול, הלוואי והעניינים שלי יצליחו להרגיע, במקום המגע, וזו לא קלישאה. בריאות, בריאות, בריאות.

יעל ירדני - אחות עם היתר זמני, סטודנטית במסלול הסבת אקדמאים
אוקטובר 17

מיון נשים קורונה 2020. עוד אי אפשר לסכם תהליך שאף אחד לא יודע אם אנחנו בתחילתו, עיצומו או סופו, אבל מה שבטוח, הוא שאנחנו במציאות חדשה.

למיון נשים מגיעות נשים בתחילת הריון, לאחר טיפולי הפרייה, אונקולוגיות, הפסקות הריון, תקיפה מינית ועוד... אני מרגישה שלי כאחות חדשה, נלקח הכלי והיתרון הכי חשוב שלי - החיוך - שכרגע מאחורי מסכה, והמגע המרגיע, שכעת מתחת לכפפה.

למטופלות נוספו, מעבר ללחץ, אי ודאות וכאב שקשור לסיבה הרפואית שהגיעו עמיה, גם המון חששות, לחצים ובעיקר פחד מהלא נודע. אני אדם לא חרדתי, ובדור"כ לא עוסקת בסכנות הקיימות בשגרה, אך אני מודה, שבפעם הראשונה שנשלחתי עם מטופלת חשודה למיון הביולוגי, הלב דפק בעוצמה. תוך כדי ההתמגנות, עלתה המחשבה למה אני צריכה את זה, לסכן את ילדי ומשפחתי, לדעת שלא אוכל להיפגש עם הורי תקופה ארוכה כי הם בקבוצת סיכון. ואתה ממש נלחם במחשבות, כי כרגע צריך ריכוז ומחשבה על העבודה שאתה צריך לעשות בלי טעויות, וגם להרגיע ולעזור למטופלת, מאחורי כל המיגון הזה. ואותן השעות עד לאימות בדיקת הקורונה מרגישות כמו נצח.

ואז, חוזרים הביתה, אחרי משמרת של 12 שעות, ישר למקלחת, בלי חיבוק ונשיקה למשפחה, ותחת מים זורמים עם עצמך, אתה באמת חושב, שמישהו צריך לעשות את העבודה הזו, כמו החיילים שנלחמים בגבולות, כמו השוטרים שמסתכנים ברחובות וצוותי כיבוי שרצים לאש חיה.

17.04.2020

גם אם לא ככה חשבתי שזה ייראה

תחילת דרכי כסטאז'רית בתוך מחלקת יולדים בצל הקורונה לוותה בהרבה חששות, מחשבות ופחדים: מה יהיה? איך יהיה? האם הסיכון שווה את זה? למה בחרתי במקצוע הזה?? ומיד התפקסתי על עצמי: מה זאת אומרת, זה המקצוע!! זו השליחות!! עם הגעתי למחלקת יולדים, האגף שבעבר ראיתי

כמלא בבלוני "מזל טוב להולדת הבן/ת" ואורחים מכל עבר, בעצם המחלקה הכי שמחה, הוחלף בפרצופים במסכות, מבלי יכולת לראות חיוך של אמא או אבא, שזה עתה נולד להם הילד/ה. דאגתי מאוד מה יהיה אם תינוק שנולד זה עתה יידבק ומה יהיה עם האם? וזו מעין שרשרת אירועים שלא פשוט להשתלט עליה. אחד מן המקרים - זוג הורים שהיו מאוד לחוצים להשתחרר הביתה, התינוק כמעט בן 36 שעות, אך הצהבת לא יורדת, מה עושים?? האם משחררים?? וההורים לחוצים!! ולחצים!! "אנחנו רוצים ללכת מפה כמה שיותר מהר, אנחנו מפחדים להיות פה". ולי בתור סטאז'רית, היה עצוב מאוד שככה היא החוויה הראשונה של ההורים בהולדת בנם הראשון. לא ככה הייתי רוצה שההורים, אותם אני מלווה, ירגישו. לא ככה חשבתי שהסטאז' שלי ייראה. אבל מה לעשות, אנחנו בפייט אור פלייט (-); חייבים להילחם ולנצח, וגם אם לא ככה חשבתי שזה ייראה, אין ספק שזו דרך מיוחדת מאוד לזכור את הסטאז'...

נובי עזרא, סטאז'רית במסלול הסבת אקדמאים אפריל 2018

**המרכז הרפואי
הלל יפה**

ביה"ס האקדמי לסיעוד ל"ש פט מתיוס
התוכנית הכללית, החוג לסיעוד
אוניברסיטת תל-אביב

NEWSLETTER

ניוזלטר ביה"ס לסיעוד בעידן הקורונה - מהדורה מס' 1 - אפריל 2020

סיפורי סטודנטים

טיפים

מהמתרחש בביה"ס

17.04.2020

החששות והפחדים במחלקה הפנימית

את המשפחה שלי. ובעצם, את כל מי שבא במגע איתי. וזה יכול לקרות בלי שאדע שנדבקתי. אני נשארת בלחץ של כמה שעות, עד שמתקבלת התשובה של הבדיקה. במהלך השעות האלה אני מנסה להיות אופטימית, דוחקת את הרגשות והמחשבות שלי הצידה וחוזרת להמשיך ולתפקד כרגיל עם חיוך מאחורי המסכה, כי יש עוד מטופלים שזקוקים לעזרה שלי ויש לדאוג להם. למרות החששות והדאגות, אני חשה שליחות ורצון לעזור. זוהי המחויבות שלי כאחות לעתיד לדאוג ולתת מענה לכל המטופלים, בכל מצב. אני מקווה שנעבור את התקופה הזאת בשלום ונחזור לשגרה כמה שיותר מהר.

נעד אגבאריה - סטודנטית לסיעוד שנה ד - סטאזרית בתכנית הכללית חוג לסיעוד אוניברסיטת תל אביב, בביה"ס לסיעוד הלל יפה

אנחנו נמצאים בתקופה מורכבת, כאשר הסערה העולמית בעקבות התפרצות נגיף הקורונה מטלטלת את עולמנו ומשנה את סביבתנו הרחוקה והקרובה מידי יום. אני סטאזרית במחלקה פנימית, ששם מקבלים מטופלים שיכולים להיות חשודים לקורונה, ואנחנו נמצאים איתם במגע ומטפלים בהם. כמוכן יש את החשש הזה מלהידבק...

יצא לי כבר כמה פעמים להתמודד עם מצבים שבהם מודיעים לנו שיש מטופלים חשודים לקורונה במחלקה, וזה יוצא לפעמים אחרי שאני כבר הייתי במגע הדוק עם המטופל/ת, כמוכן, ממוגנת במיגון המקובל (מסכה כירורגית, כפפות, חלוק). ברגעים כאלה אני נכנסת לסערת רגשות וחושבת מה יקרה אם התשובה של משטח הקורונה תצא חיובית. איך אני אתמודד עם מצב כזה שאני אצטרך להיות בבידוד 14 יום? אני ישר מתחילה לחשוב על המשפחה שלי. אני הרי עלולה לסכן את המשפחה שלי. אני יכולה להידבק ולהדביק

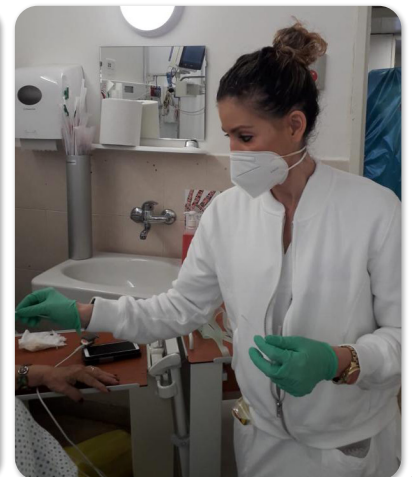
17.04.2020

זו בסה"כ חוויה

אני שמחה לקחת חלק מהמאבק נגד הנגיף שמאיים על העולם וגורם לאי וודאות בנוגע לעתידנו, זו היא זכות לעמוד בקו הראשון בתוך המלחמה הזו ולסייע לאנשים. עוד נתגעגע לימי הקורונה, זו בסה"כ חוויה וצריך להסתכל על הצדדים החיוביים שבה. שנדע רק ימים טובים יותר.

אורם סהר - סטודנטית לסיעוד שנה ד - סטאזרית בתכנית הכללית חוג לסיעוד אוניברסיטת תל אביב, בביה"ס לסיעוד הלל יפה

אני סהר, סטודנטית לסיעוד שנה ד' בבית החולים הלל יפה. לפני כחודשיים התחלתי את הסטאז' שלי במחלקה פנימית א' שבבית החולים הלל יפה. חיכיתי לסטאז' הזה עוד מתחילת הלימודים, ולא העליתי על דעתי שאעבור אותו בתקופת הקורונה. זו תקופה קשה, מאתגרת, מחשלת, מלאה בסימני שאלה ומעצבת. לא קל להיות סטאז'ר בתקופה הזו, ובמיוחד במחלקות הפנימיות שבהם הסיכוי לטפל בחולה קורונה הוא גבוה. בתקופה הזו, הציפייה ממך בתור סטאז'ר היא שונה, הדרישות ממך הן מעל למצופה - לא פחות מאחות וחלק מהצוות.

המרכז הרפואי
הלל יפה

ביה"ס האקדמי לסייעוד ל"ט פט מתייס
התוכנית הכללית, החוג לסייעוד
אוניברסיטת תל אביב

NEWSLETTER

ניוזלטר ביה"ס לסייעוד בעידן הקורונה - מהדורה מס' 1 - אפריל 2020

סיפורי סטודנטים

טיפים

מהמתרחש בביה"ס

17.04.2020

להתגבר על פחדיי - למען המטופלים

לא נרגעת עד שמגיעות תוצאות הבדיקה. היום אין משפט משמח אותי יותר מ"תוצאת בדיקת הקורונה שנלקחה למטופל יצאה שלילית".

לדעתי, זכינו להתנסות בתקופה מיוחדת ומאתגרת. בזכות הקושי הפיזי, הנפשי ועומס העבודה, גיליתי אצלי יכולות ותכונות שלא הייתי מודעת להם. למדתי מהחוויה הזו כיצד לשלוט ברגשות שלי, במיוחד כשעולה חשד לקורונה במחלקה, ולתת למטופלים שלי להרגיש את החיוך מתחת למסיכה, להיות יותר אמפטיים כלפיהם, שלא ירגישו את האי ודאות שמרחפת מעל כולנו ולהיות חזקה למענם. אינני חוזרת הביתה, למרות הגעגועים למשפחתי. הפחד שלי להדביק את בני משפחתי גובר על הגעגוע.

במעונות של בית הספר לסייעוד של הלל יפה אני מרגישה כמו במשפחה, דבר אשר עוזר לי בתקופה הלא קלה הזו. אי אפשר להתעלם מהמאמצים וההשקעה האדירים שד"ר מירב בן נתן, מנהלת בית הספר, עושה למען הסטודנטים, ודואגת לכל דבר - לסיביבה בטוחה, אווירה רגועה, אפילו אוכל, כדי שנעבור את המאבק בשלום.

תמיד שאפתי להוציא את מיטב יכולתי בכל תחום שבו אני פועלת, השאיפות הגדולות הובילו אותי להיות חלק מהמלחמה נגד נגיף הקורונה.

שמי שדא, אני סטודנטית לסייעוד במחלקה פנימית בבית חולים הלל יפה. היכיתי מאוד לשלב האחרון בתואר - ההתנסות המתקדמת - אבל מעולם לא ציפיתי שאחווה אותה בניסיונות כאלה. עם התחלת התפשטות נגיף הקורונה, יצאה הנחיה ממנהל הסייעוד להפסיק את כל ההתנסויות כולל סטאז' בכל מוסדות הלימודים בארץ. באותו רגע כעסתי מאוד וחששתי שזה יפגע בהגשמת החלום שלי להיות אחות. לא רציתי להישאר בבית חסרת אונים ולא לעשות כלום. אי לכך, כשיצאה ההנחיה לפיה מותר יהיה לחזור להתנסות המתקדמת, שמחתי וחזרתי מתוך רצון רב, למרות שהיו סטודנטים שהחליטו לא לחזור, על מנת לא לסכן את עצמם.

אני קמה כל בוקר עם חששות ופחדים ממה שיכול לקרות במהלך המשמרת. אבל עצם העובדה שאני חלק מצוות, מכוח, שתורם ונלחם 12 שעות למען המטופלים, גוברת על כל תחושה אחרת ונותנת לי סיפוק עצמי אדי. לעולם לא אשכח את המקרה הראשון שנחשפתי אליו - מטופל שהיה חשוד לקורונה - והמחשבות השליליות שעלו אצלי. חשבתי שאתרגל, אבל להיפך, כל פעם שאני נתקלת במקרה חשוד נוסף, עוד פעם עולות אצלי המחשבות, ואני

שאהה אלקלק - סטודנטית לסייעוד שנה ד - סטאזרית בתכנית הכללית חוג לסייעוד אוניברסיטת תל אביב, בביה"ס לסייעוד הלל יפה

17.04.2020

יד בעת צרה...

קוראים לי שם-טוב הולינגר, אני סטודנט שנה ב' באוני' ת"א, תחת המרכז הרפואי "הלל יפה". לפני כחודש, חבר הציע לי לעבוד איתו ביחד במעון של ילדים עם מוגבלויות קשות בגדרה (עלה מוריה) בתור עוזר, כיוון שהצוות המקורי הלך כולו לבידוד, בעקבות הידבקות של אחת המטפלות בקורונה. בהתחלה היו היסוסים האם הסיכון שווה את זה, בכל זאת יש בני משפחה בבית, אך ככל שעובר הזמן, אני מבין כמה החלטתי להגיע הייתה נכונה וחשובה לעצמי ולילדים שמתגוררים כאן.

ביום הראשון שלי במעון תפקדתי כמטפל באחד הבתים של הילדים, אך לאחר מכן נמשכתי לעבוד במרפאה, עקב חוסר באחיות ואחים, שגם הם נחשפו לאותה המטפלת. מפגש ראשון שלי עם חולה קורונה היה כאשר ניגשנו אני וחברתי לכיתה (שגם היא הצטרפה אלי לעבודה) לילדה שפצעה את עצמה בראשה ונזקקה לטיפול. באותו זמן לא היה ידוע שהיא נשאית של הנגיף, אך לאחר יום הגיעה התשובה של הבדיקה שנלקחה לה, ולצערו, הבדיקה יצאה חיובית. מה שמנע מאיתנו להיכנס לבידוד ולהשאיר את צוות המרפאה שוב בחוסר כוח אדם, הוא המיגון שלבשנו עלינו כל הזמן הזה וההקפדה על כללי ההיגיינה.

אני גאה להיות חלק מהצוות הרפואי פה, שמקדיש יום וליל לילדים האלה

ולמשפחותיהם, גם אם זה אומר לוותר על החיים שלי לתקופה. שמרו על עצמכם, חברים, ורק בשורות טובות.

שם-טוב הולינגר - סטודנט שנה ב' בתכנית הכללית חוג לסייעוד אוניברסיטת תל אביב, בביה"ס לסייעוד הלל יפה

**המרכז הרפואי
הלל יפה**

ביה"ס האקדמי לסיעוד ל"ש פט מתייס
התוכנית הכללית, החוג לסיעוד
אוניברסיטת תל אביב

NEWSLETTER

ניוזלטר ביה"ס לסיעוד בעידן הקורונה - מהדורה מס' 1 - אפריל 2020

סיפורי סטודנטים

טיפים

מהמתרחש בביה"ס

17.04.2020

התקופה הזאת תחרט בראשי

שיעורים מקוונים בלמידה מרחוק, בנושאים הקשורים למגפת הקורונה והטיפול בחולי קורונה. התקופה הזאת תחרט בראשי כתקופה מכוננת, אשר רכשתי במהלכה ערכים רבים של אהבת אדם, עבודת צוות, מסירות ודבקות במטרה. אני מאחל שנעבור את משבר הקורונה בשלום, ועם כמה שפחות נזקים.

שמי מחאגנה אחמד, אני סטאז'ר לסיעוד בבית החולים הלל יפה. התמוזל מזלי דווקא בתקופה רגישה זו ומלאת אתגרים להיות חלק מהלוחמים בחזית נגד נגיף הקורונה. אני עושה זאת במחלקה כירורגית ב'. אני חש שליחות אדירה, שייכות וגם רצון עז לתרום את כלי כולי ואת כל יכולתי, כדי להתמודד עם המצב הבלתי אפשרי בצל הקורונה. ההגעה למחלקות בימים אלה לא קלה, עבור כולנו, בייחוד תחת התנאים הקשים והעומס שהמחלקות מתמודדות איתו. בתקופה האחרונה התנתקתי משגרת חיי הרגילה. כמעט רוב הזמן שלי אני נמצא בבית החולים ובמחלקה, למשמרת של 12 שעות ולפעמים יותר. אולם, אני מרגיש בעבודתי סיפוק רב והשתייכות למחלקה ומחויבות למשימות. אני חושב שהחשיבות הרבה של מקצועות הרפואה בכלל, והסיעוד בפרט, התגלתה בימים האלה. אני חושב גם שלהיות אח או אחות במחלקה, בתקופה הזו, זה כמו להיות לוחם בשדה הקרב.

מחאגנה אחמד - סטודנט לסיעוד שנה ד - סטאז'ר בתכנית הכללית חוג לסיעוד אוניברסיטת תל אביב, בביה"ס

בבית הספר לסיעוד הלל יפה אנחנו רואים ומרגישים את המאמצים, התמיכה והעידוד של ד"ר מירב בן נתן - מנהלת בית הספר - לנו כסטודנטים בתקופה הזאת. היא מלווה אותנו באמצעות מתן תמיכה רגשית ומקצועית, דרך

18.04.2020

נקרע בין שתי מחויבויות

זה התחיל מהיום הראשון שהודיעו לנו על פתיחת מחלקת קורונה, מחלקה שבה מטפלים באנשים שנדבקו בנגיף שגרם למגפה עולמית וגרמה לקורבנות רבים. כל הצוותים נכנסו לפאניקה, עלו הרבה שאלות וחששות. כל אחד פחד שיבחרו בו, וברגע האמת ופתיחת המחלקה, אנשים רבים סירבו לעבוד במחלקת הקורונה. רבים תרצו כל מיני תירוצים כדי לא לעבוד במחלקה הזאת. הם כנראה שכחו שזה חלק מעבודתנו, ושיביחד אנחנו יכולים להוות כוח נגד הקורונה.

ביום הראשון שלי במחלקה, חשתי שאני נקרע בין שתי מחויבויות. מצד אחד, אתה חייב לטפל בחולים ולעזור להם. מצד שני, אתה חושב פעמיים כי אתה דואג למשפחה שלך, שלא תחזור הביתה ותדביק אותם. מאוד קשה לשמור על בידוד מגע, בידוד אוויר, אמצעי מיוגן מלא. סדר יום הוא קשה ועמוס. מצד שני, אין ביקורי משפחות, המטופלים לא ראו יקיריהם זמן רב, הם מרגישים מבודדים ומנותקים מהסביבה. אי לכך, המטופלים גם פגיעים יותר מבחינה רגשית. ופה התפקיד שלי עושה את שלו - אני מעניק למטופלים יותר רגש, יחס הולם, חיבוק ואהבה.

מסאלחה סברי - סטודנט במסלול הסבת אקדמאים מחזור ספטמבר 2018